



MRS RENA MOONEY.

Elinkautiseen vankeuteen tuomittu Tom Mooneyn vaimo ja yksi San Franciscon kuuluisan pommitusuhri. Mrs. Mooney on kulkenut puhujamatkalla neljä kuukautta kertoen aina suu- rille kuulijakunnille tuon katalan pommitustuon oikeuskäsitelystä ja niistä rahalla ostetuista vääristä todistuksista, joiden perusteella Tom Mooney tuomittiin ensin kuolemaan, joka tuomio sitten useista maista tulleiden työväenjärjestöjen protestien vaikutuksesta muutettiin elinkaut- seksi vankeudeksi.

Mrs. Mooney sanoo, että Mooney-lakko oli paljon täydellisempi ja vaikuttavampi kuin yleensä luullaankaan sillä porvarillinen sanomalehdistö on koettanut kaikkensa vähentääkseen lakon arvoa. Kuitenkin on juttu nyt Yhdysvaltain kongressin tutkitavana. Työväen luokkavoima se on joka avaa vankilan ovet Mooneylle sekä muille luokkasotavangeille. Toivottavasti seuraava Mooney-lakko on niin yksimielinen, että se on todellinen työväenluokan voimanilmaus.

Mitä lakkotaistelu opetti

Hvvin usein tapahtuu niin, että luokkavaisto herätetään työläisten aivoissa poliisin tai pyssyhurtan nuijan iskuilla jossain lakkotaistelussa. Aina opitaan lakkotaisteluissa paljon. Melkein aina lakkotaisteluihin joutuneiden vanhoillisesti ajattelevien työläisten luokkakatsomuksessa tapahtuu muutos, heistä tulee taistelijoita luokkataistelijain riveihin. Viime, kevätalvinen pukutyöläisten lakko New Yorkissa näkyi niinkään opettaneen lakossa olleille naistyöläisille että heidän täytyvä varustautua silläkin asella, jolla he voivat taistella kapitalistista valtiomahtia vastaan, nim. äänestysoikeudella. Eräs lakossa olleista puserotyöläisistä kirjottaa lakkotaistelun hänelle opettamasta läksystä seuraavaa:

Minä en ole juuri milloinkaan tullut ajatelleeksi yhteiskunnallisista kysymyksistä, enkä ehkä

olis vieläkään joutunut niitä ajattelemaan jos ei New Yorkin poliisi olisi nuijan iskuilla minua siihen pakottanut. Eräänä aamu- na lakkovahdissa ollessani näin ja sain kokea viiden minuutin ajalla sellaista mikä teki minusta punasen bolshevikin koko lopuksi elämäni. Poliisin nuijan ja nyrkin iskut herättivät monen lakkolaistyön kovassa kallossa ajatuskoneiston toimimaan toisella tavalla kuin ennen. Se oli tuskallista alkeisopetusta luokkataistelun merkityksestä ja laajuudesta. Monelle meistä vasta oikein selvisi työläisen asema nykyisessä yhteiskunnassa.

Mutta minä tahdon kysyä, työläisnaiset, miksi meidän joukosamme on yhä vielä niin paljon niin välinpitämättömiä, jotka nöyrinä sallimme kaikenlaisten pyssyhurttien ja poliisien hakata meitä ja miksi sallimme konnamaisten tuomarien lähettää meitä vankilaan hurttien väärin todistusten perusteella sen ainoan rikoksen takia, että me teemme lakon työnantajiamme vastaan saadaksemme suunnilleenkaan elinkustannuksia vastaavia palkkoja. Miksi me olemme liian välinpitämättömiä pistäytyäksemme kaupungintalolla hankkimassa itsellemme sen aseen — äänestysoikeuden — jonka avulla me voisimme toimittaa eropassin kapitalisteille itsensä myyneille tuomareille ja muille kapitalistien etujensa.

Muistakaa työläisnaiset, että poliisin nuija on aina ja kaikkialla teitä vastassa jos te vaaditte lakon avulla parempia elin- ehtoja tai jos te vaaditte muita oikeuksia ja muistakaa, että tuon nuijan takana ovat kapitalistien kultaan itsensä myyneet tuomarit, lakimiehet, lainlaaijat ja muut virkamiehet sekä papit, piispat ja kaikki nappisaksat asuntone lähimmässä kadun kulmassa olevaan pikku kauppiaseen asti. Muistakaa myöskin, että koko kirjava kamasaksain lauma on teitä ja koko työväenluokkaa vastassa siksi että tekin työläisnaiset osaltanne sallitte sen olla. Äänestysoikeus — vaalilippu — on se ase jolla työväenluokka voi määrätä kuinka kauan ne sitä riistävät, nuijivat ja lähettävät vankiloihin kitumaan. Vaalilippu on siis se ase, jolla te iskette poliittisessa luokkataistelussa ja lakko on se ase, jolla te iskette taloudellisessa luokkataistelussa. Luokkatiedon ohjaamana teidän tulee osata käyttää näitä molempia aseita luokkataistelussa oikein. Ilman luokkatietoa te menette keino- televien kapitalistien lupausten perässä ja jälleen siis tuette sitä valtaa, jonka vahtikoiran — poliisin — nuijan iskut tuntuvat vielä monen lakkolaissakon pääluussa.

Työläisnaiset, kenellä teistä ei vielä ole kansalaispapereita, hankkikaa ne ensi tilassa. Hankkikaa myöskin luokkatietoa lukemalla työväen sanomalehtiä ja kirjallisuutta ja käymällä kuulemassa työväen puhujia, älkää enää kukaan jääkö odottamaan siksi kun luokkatietoa isketään teidän päihinne poliisin nuijalla jossain lakkotaistelussa.

Ristiinnaulitseminen

Kirj. J. Louis Engdahl.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 12, 1919, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Tiedättekö, että Gene Debs hiljalleen ristiinnaulitaan Atlantan, Ga. vankilassa siksi, ettei hän horju vakaumuksessaan eikä suostu pettämään niitä periaatteita, jotka ovat hänelle elämää rakkaammat.

Debs on määrätty raatamaan vankilan vaatetusosastolla. Hän työskentelee 8 tuntia päivässä. Kello viisi iltapäivällä hänet lükataan 5X10 jalan kokoiseen koppiin, jossa hänen täytyy olla seuraavaan aamuun kello 7.

Tämä merkitsee Debsille kuole- leena elämästä, se merkitsee hiljalleen kuolemista etelän kesän tappavassa kuumuudessa.

„Meidän Gene“ on kokonaan erotettu ulkomaailmasta. Hänelle lähetettyjä paketteja ei hänelle anneta ja sosialistiset ja radikaaliset lehdet, kirjat ja kirjaset eivät koskaan pääse hänen käsiin.

Tällä kaikella ei voi olla muu kuin yksi tarkoitus. Debs tahdotaan erottaa kaikista päivän todellisista tapahtumista ja tehdä hänen olonsa **ei tälläkään tavalla ole vieläkin ilkeämpi tarkoitus.**

Sulkea Debsin ikäinen mies koppiin neljäksitoista tunniksi joka vuorokausi, se ei ole muuta kuin kiduttamalla kuolemista, ja kukaan ei sitä tiedä paremmin kuin se tiedetään Washingtonissa.

Jos vallassaolijat voitelevat saastaisia sielujaan sillä uskolla, että Gene Debsin henki voidaan murtaa, he eivät tunne tätä miestä. Hän voi nääntyä vankilan komeroon, mutta hänen henkensä pysyy aina robkeena.

Debsin sallitaan kirjoittaa ainoastaan yksi kirje viikossa yhdelle paperikille. Tämä kirje täytyy antaa vankilan sensuurin tarkastettavaksi ja kaikesta mitä hän kirjottaa jätetään jäljennös vankilan arkistoon.

Tiedättekö, että Kate Richards O'Hare on ollut jo kolmesti sairaana kuumuudesta syystä ettei hän ole kestänyt huonoilmaisen verstaan tukahuttavaa kuumuutta, jossa hänen täytyy raataa 9 tuntia päivässä Jefferson City'n Mo. vankilassa? Akkuna, josta raitis ilma voisi päästä sisään, on naulattu kiinni ja maalattu syystä, että vuosia sitten eräs vankina ollut tyttö oli sen läpi hymyillyt erälle miesvangille vankilan oihalla.

Mrs. O'Haren vanhin poika tuli Jefferson Cityyn St. Louisista aisti soittaakseen viulua nais- vangeille vankilan kappelissa, mutta häneltä kiellettiin oikeus siihen. Sen sijaan hän sitten seisoi illalla kadulla vankilan ulkopuolella ja soitti viuluunsa äidilleen ja niille toisille jotka ovat siellä lukittuina teräskoppeihin. Nämä ovat tapahtumia kahden, poliittisen ja taloudellisen luokkasotavangin elämästä. Tuhant-

Ollaanko todellakin vielä sillä asteella?

Me olemme yhteiskunnallisten liikehtimisien yhteydessä joutuneet moniin kosketuksiin erinäisten kysymysten kanssa, jotka suoranaisesti eivät ole tekemisissä niiden perustekstioiden kanssa, jotka ovat synnyttäneet näitä liikehtimisiä meidän yhteiskunnallisten pohjakerrosten keskuudessa, mutta, jotka ovat ainoastaan ilmiöitä eli seurauksia määrättyistä yhteiskunnallisista perussyistä. Näitä tällaisia sivili- eli subdekvysymyksiä me olemme erehtyneet pitämään itse perus- eli pääkysymyksinä ja siten joutuneet useasti harhaan, puhtaasti poroporvarillisesti käsittelemään ja ratkaisemaan niitä ja siten tekemään tahtomattamme karhun palveluksia köyhälistön edistykseksi liikkeelle. Vasta kokemukset, useinkin katekerat kokemukset, ovat saattaneet meidät oikealle tolalle.

Meillä on yksi edellämaintunut kysymys ollut aikoinaan päiväjärjestyksessä sosialistisen liikkeen varhaisemmillä ajoilla, jännittäen se aikoinaan mielenäikävällä, mutta sitten järkiinnyttiin ja lakattiin siitä riitelemästä, koska me havaitsimme että se ei ole kysymys, jonka ratkaisusta riippuu meidän onni tai löydämme ratkaisun suurille yhteiskunnallisille ja taloudellisille kysymyksille; se havaitseminen selvensi meille asiaa niin, että me jokoisimme sen sulattaa ilmiönä ratkaisemattomista yhteiskunnallisista perusprobleemeista. Tämä kysymys: naisen ja miehen keskinäisistä yhteiskunnallisista suhteista, kaikessa laajuudessaan, sen me käsitimme edellämaintulla tavalla myöskin ratkeavap. Me ymmärsimme, että nainen ja mies ovat juuri sellaisia kuin ne voivat olla, hyveineen ja vikoinen, näissä oloissa. Ja muuttuvat toisenlaisiksi sitä mukaa kuin yhteiskunnalliset perusehdot muuttuvat.

Mutta asia, josta aijoin puhua, ei suinkaan edellyttäisi edelläolevanlaista esipuhetta. Parempi ehkä olisi ollut käydä suoraan

(Jatkos toisella sivulla)

net toiset heistä saavat kärsiä yhtä paljon, ellei enemmänkin.

He ovat kärsineet ja yhä saavat kärsiä „yksinäisyyden“ kidutusta ja muita raakalaisajalta kotoisin olevia rangaistustapoja, joista Amerika yhä pitää kiinni ristiinnaulitukseen kapinallisen- sa Keskiäikäisellä tavalla.

Auttakaa näiden tietojen le- vittämisessä Amerikan kansan- amerikkalaisten työläisten keskuuteen. Auttakaa totuuden le- vittämisessä kansanjoukoille.

Kun työväenluokka tulee tietämään nämä tosiasiat, tulee suuttumuksen aalto nousemaan niin valtavaksi, että virallisen Washingtonin täytyy pelolla ja vävistyksellä vapauttaa jokaisen poliittisen ja taloudellisen luokkasotavangin, jotka nyt viruvat Amerikan kapitalismin bastiljin tyrmässä.